

SO
DE
LLU
NA

**PETIT
TALLER de
CANÇONS**

Lletres

Index

- 01 Mirall De Pau
- 02 Obre Els Ulls
- 03 Al País Blanc
- 04 Somiem Tots Junts
- 05 Passejo Pel Món
- 06 Les Llàgrimes Dels Estels
- 07 Persones Iguals
- 08 L'Avui És Aquí
- 09 Pluja de Sons
- 10 Lluna Bruna
- 11 Feliçorionak

Mirall de Pau

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Aquesta és la història d'un avi
que vivia tot sol, en un far...
Aquesta és la història d'un savi
que volia anar enllà de la mar...
Escrivia cançons d'enyorança,
de vells mites, llegendes d'abans...
Però pesava al seu cor la recança
d'entreveure's feblesa a les mans...
La vellesa hi anava quedant-se,
els dits ja no esbossaven acords,
la música anà silenciant-se,
com anaren callant els records...
Els seus contes només la lloaven,
els seus versos volien dansar:
notes mudes que sols esperaven
instruments que les fessin cantar...
Amb l'albada encetant els colors,
la finestra emmarcant el mar blau,
ell somreia, escoltant les remors,
en aquell gran mirall ple de pau...*

Musica: t'escolto entre els estels,
dolça i somrient vora el cel...
La vida s'il·lumina al teu costat:
tu fas que els amors s'envolin,
que les il·lusions es tornin realitat...

Viatges amb els núvols i amb els vents,
tot fent de l'harmonia sentiments...
El teu llenguatge és el de l'amistat,
perquè no hi trobem mentides,
i les teves melodies són veritat...

I volem que ens facis lliures:

**només tu pots fer-nos viure
emocions amb els teus sons...**

**Reprenem cançons i danses,
refem somnis i esperances:
ets la clau d'un món de pau...**

Música: m'escalfes com el sol...
Ets màgica i em mostres tants colors...
... vermell, daurat, blau, verd, i el blanc
més pur...
Però l'oïda està glaçada
i la veu roman callada,
sense tu...

Si, quan és fosc, és molt dur
i tot ho trobo perdut...
... sé que, demà,
un to farà
que pugui tornar a riure,

els teus acords
em duren plors,
silencis o somriures...

**I volem que ens facis lliures:
només tu pots fer-nos viure
emocions amb els teus sons...**

**Reprenem cançons i danses,
refem somnis i esperances:
ets la clau d'un món de pau... (BIS)**

Obre Els Ulls

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Cada nit demanava a la lluna
que el portés en un vol mar enllà,
en un somni que fos com el d'una
filla seva que mai va arribar...
Li pregava creuar els horitzons,
estimar i poder ser estimat,
descobrir en el capvespre nous móns,
allunyant-se de la soledat...
Quan la lluna llüia en el cel,
blanquejant-li els cabells i la pell,
arribava la llum d'un estel
a l'esguard tan cansat d'aquell vell...
Un lleu plor li lliscava a la galta,
esborrant els nous versos als fulls...
Però la lluna li deia: **no et falta
cap destí somiat... Obre els ulls...!***

Obre els ulls, els sentits,
i veuràs aquesta terra nostra...
Aquest cel, aquest mar,
el riu clar i aquesta arbreda fosca...
I poblets, i ciutats,
i els camins curulls de llum i d'ombra...
pots comptar amb la nostra gent
que t'ajudarà un cop més

**Mira com la tarda daura les planes...
Mira com la nit besa al matí...
Canten ocells a dalt dels arbres... I
esclaten als ceps dolços raïms:
és la terra... on vivim...**

*Som llum, som foc,
per ajudar qui ens envolta
dóna i res no perdràs
I nit, foscior,
quan hi somiem a la vora...
vine i dóna'm la mà*

Aquest far, Aquest port,
Una costa amb pedra i blanca sorra...
I les fonts I els turons,
I muntanyes, boscos, valls i coves...
És la casa on viu el cor:
més ençà de l'horitzó...

**Mira com la tarda daura les planes...
Mira com la nit besa al matí...
Canten ocells a dalt dels arbres...
I esclaten als ceps dolços raïms:
és la terra... on vivim...**

*Som llum, som foc,
per ajudar qui ens envolta
dóna i res no perdràs
I nit, foscior,
quan hi somiem a la vora...
vine i dóna'm la mà*

Obre els ulls!!!

Al País Blanc

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Pluja i vent enfortien les veus,
i entelaven els vidres del far
rere els quals l'home vell seia als peus
d'un foc viu dibuixant-se a la llar...
A la taula, els escrits començats,
plens d'enyors, de paisatges llunyans,
al silenci, antics mots oblidats,
amb rialles d'amics o germans...
I, de cop, va sentir una trucada
a la porta esquinçada pel fred...
El vell savi oblidà la nevada
i del glaç i del gel el xiulet...
Una nena a la porta plorava,
amb la cara tacada de fang,
una nena molt bruna que estava
tremolant en aquell país blanc...*

Ella ha fugit d'un lloc de guerra,
d'aquella terra que ara ha embogit...
Ha travessat moltes dreceres,
i, a les fronteres, l'han espantat...
És un infant que està plorant,
que està arribant al país blanc...

Ara és aquí...

Obre la porta i fes-la entrar... A casa...
Que pugui oblidar i estimar...

**País blanc: si ella t'abraça,
el seu millor regal és la confiança...**

**País blanc: si tu l'abrades,
el teu millor regal és una esperança...**

Ve de llevant, com les ventades
que fan onades al país blanc...
Té el cabell fosc i la pell bruna,
i un raig de lluna a l'esguard confós...
Si un món absurd es queda mut,
el seu futur només ets tu...

Ara és aquí...

Obre la porta i fes-la entrar... A casa...
Que pugui oblidar i estimar...

**País blanc: si ella t'abraça,
el seu millor regal és la confiança...**

**País blanc: si tu l'abrades,
el teu millor regal és una esperança...**

**País blanc: si ella t'abraça,
el seu millor regal és la confiança...**

**País blanc: si tu l'abrades,
el teu millor regal és una esperança...**

Somnem Tots Junts

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Va acollir-la amb els braços oberts,
amb l'escalf i l'amor retrobats...
I la Bruna oblidà tants deserts,
tantes penes i tants plors passats...
I va créixer envoltada de pau,
tot cantant les antigues cançons...
I una música dolça i suau
tornà a omplir d'aquell far els racons...
Instruments que penjaven del mur
van reprendre els alegres acords:
nena i vell somrient-li al futur,
i sentint al seu cor batecs forts...
El Nadal va besar l'horitzó...
L'home vell enllestia uns apunts...
I la Bruna, des de la foscor,
va fer que somiessin tots junts...*

Somnem tots junts
que un món vindrà
on res serà
orfe de llum.
Un món feliç
en què els infants
es faran grans
amb un somris.

**És Nadal... Somriem... Somnem
un nou demà,
un nou món, fet d'amor:
sense por, sense dolor,
ple de pau, ple de futur...
Hi seràs tu, sota el cel blau...**

Somnem tots junts
que acabarà
la soledat
dels nostres ulls,
que no es fondrà
al nostre cor
el fràgil foc
de la bondat.

**És Nadal... Somriem... Somnem
un nou demà,
un nou món, fet d'amor:
sense por, sense dolor,
ple de pau, ple de claror...
Hi seré jo, sota el cel blau...**

Somnem tots junts
que construirem
horitzons nets
i mars més purs,
i que els estels
ens miraran,
i escalfaran
els nostres freds.
Somnem junts, podrà ser:
ho sabrem fer, de nord a sud...
Cal començar, cal decidir,
cal anar units per avançar.

**És Nadal... Somriem... Somnem
un nou demà,
un nou món, fet d'amor:
sense por, sense dolor,
ple de pau, ple d'il·lusió...
Hi serem tots, sota el cel blau...**

Passejo Pel Món

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Ja l'hivern es va fer primavera...
Nena i vell de cabells argentats
caminaven tots dos, fent drecera
per paisatges silents encantats...
Llum de maig els somreia al camí...
Els ocells van cantar al seu costat...
Ara, el vell no temia el destí:
finalment se sentia estimat...
Si la Bruna corria, feliç,
i la terra acollia el dolç cant,
això feia que el savi sentís
que la vida és sempre endavant...
Amb les aus refrenant el seu vol
i la mandra del vespre que es fon,
quan badalla l'or fos des del sol,
tot cantant, passejaven pel món...*

Pobles, ciutats,
camins i carrers,
i castells molt enlairats,
barris mariners i verds prats...
És la meva casa...
Arbres i parcs,
torres i ports,
i placetes singulars,
platges i murs forts, boulevards...
És la teva casa...

**Passejant, parlant o badant,
sento vida al meu voltant,
sempre acompanyant
el meu cant...**

És la nostra casa...

**Caminant, corrent o saltant,
hi ha paisatges esclatant,
sempre bategant,
plens d'encant...**

És la vostra casa...

Planes, fanals,
aldees i estanys,
avingudes i marjals,
amb boscos estranys pels vorals...
És la meva casa...
Terres i mars,
muntanyes, mercats,
monuments, balcons i llars,
serres, camps de blat,
i vells fars...
És la teva casa...
Horitzons que canvien
en un món de color,
sota cels que ens envien
llum, claror o també foscor...

**Passejant, parlant o badant,
sento vida al meu voltant,
sempre acompanyant
el meu cant...**

És la nostra casa...

**Caminant, corrent o saltant,
hi ha paisatges esclatant,
sempre bategant,
plens d'encant...**

És la vostra casa...

Les Llàgrimes Dels Estels

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Quan la fosca arribava, amb la lluna,
que l'havia guiat fins aquí,
explicava al vell savi la Bruna
històries del món d'on sortí...
Li cantava mil-i-una cançons
que parlaven d'amors mar enllà...
Paraules que són il·lusions,
melodies que fan somiar...
Amb el savi ja ben adormit
i el llençol de Selena per tot,
la Bruna enllaçava, al seu llit,
un silenci, una nota i un mot...
Va mirar-se la lluna, estenent
per la terra la llum de molts vels,
i plorà sota el cel, tendrament,
blanques llàgrimes, perles d'estels...*

La Terra enyora que comenci la nit...
La Lluna espera, desitjant el matí...
Perquè el seu amor és una il·lusió...
Quan el capvespre es retira a dormir...
Quan neix l'albada, i el sol torna a sortir...
Només dos instants per poder ser
amants...
La llum daurada, que ja es desdibuixa...
I la falç blanca, com illa de plata, ho
embruixa...
Esborrats núvols ploren desconsolats,
com les estrelles, a les aigües del mar...
Tan sols hi ha tristor en el seu dolor...
El dia esclata, barrejant els colors...
El mantell negre enfosqueix tots els
mots...
Mai no es tocaran, però s'estimaran...
El seu vell somni és que arribi una onada
que pugui unir-les en una fugaç
abraçada...
... Sota el cel...!

**Va ser el sol qui les va condemnar,
però no perden l'esperança
que somrigui un nou demà...
És profund el seu sentiment, i tan gran
que els seus cors mai no se'n cansen
i per sempre esperaran...
A l'horitzó... I més enllà...**

Enamorades tota una eternitat,
volen trobar-se en un món oblidat...
I somien quan ho aconseguiran...
Són dues gotes en aquest univers...
Dos grans de sorra del seu immens
desert...
En el seu record
van ser molt a prop:
fa molts mil·lennis, només eren una,
la Terra somreia, adormint-se al costat de
la Lluna...
... Allà, al cel...!

**Avui sí que el moment ha arribat...
Finalment poden besar-se,
bressolant-se als oceans...
La dolçor d'un petó apassionat
per les ones va escampant-se
dia i nit, fins l'endemà...
A l'horitzó... I més enllà...
... Al cel...!
Surant en un mirall serpejant,
els estels les acompanyen
de somriures argentats...
I un estol volant d'ocells va cantant
amb la brisa, amanyagant-les
des dels boscos bategants...
... Fins al cel...!**

Persones Iguals

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*I la lluna li feia de mare,
les onades, cançons de bressol,
i aquell savi, que ja era el seu pare,
va esborrar-li les penes i el dol...
El vell home, amb el temps, va ensenyar-li
a cap vida mai no posar fi...
I deixar que la terra ens parli...
Que la guerra no és el camí...
Que els colors són riquesa i no por...
Que la llum ens abraça a tothom...
Que no té per què haver-hi dolor
ni matar o morir per cap nom...
En el far, no hi ha violència...
Pot guarir-te de tots els teus mals...
Dels llibres, aprèn-ne l'essència:
que només hi ha persones iguals...*

Juguen amb nines, i amb ninos també...

Viuen felices, feliços també...

Els avui mengen, i elles també...

Uns fan ganyotes, i unes també...

N'hi ha de ben llestos, de llestes també...

Hi ha les que callen, i els que també...

Uns tenen pressa, les altres també...

Moltes diverses, diversos també...

Som nins o nenes, xiquetes, minyons...

Boixos o dones, som noies o al·lots...

Tan sols persones en un món igual

on bones persones és el que ens cal...

Se senten tristes, i tristos també...

Algunes riuen, n'hi ha alguns que també...

Ploren els homes, les dones també...

Els nois estimen, les noies també...

Noves amigues, amics nous també...

Fortes que cauen, i forts que també...

Però tots s'aixequen, i totes també...

Volen ser lliures, i lliures també...

Som nins o nenes, xiquetes, minyons...

Boixos o dones, som noies o al·lots...

Tan sols persones en un món igual

on bones persones és el que ens cal...

Som nins o nenes, xiquetes, minyons...

Boixos o dones, som noies o al·lots...

Tan sols persones en un món igual

on bones persones és el que ens cal...

L'avui És Aquí

Lletra: Joan Gibert Artze

Música: David Melgar Bometon

*Compartir i esborrar dir que no...
I lluitar pel futur dels humans...
I plantar en l'esperança llavor...
Saviesa entre joves i grans...
La cultura és paraula de pau...
I també en són paraula les arts...
No volem en el món cap esclau:
d'esclavatges n'estem tips i farts...!
Tot això va ensenyar-li el seu pare,
i més coses que mai va oblidar...
I la lluna, tan pura, tan clara,
li ensenyava, amb els somnis, volar...
Cada nit s'adormia una vida...
Un nou sol despertava el matí...
I l'albada era llum beneïda
que li deia: l'avui és aquí...*

El dia m'espera...
Tot és nou i ho vull descobrir...
L'ahir queda enrere,
ja no es mou... L'avui és aquí...
Aquí... Avui...
Al cel, el sol em somriu, i fa que
em senti feliç...
Avui... Aquí...
El món em dóna la força i m'omple
els sentits...

L'herba es bressola en un prat
sense fi...
L'aire es dibuixa de núvols petits...
Miro com l'aigua s'amaga als
meus dits...
Sento la brisa jugant al meu pit...

Avui seré el que voldré,
avui faré el que sé fer,
aquí la vida comença...
Aquí riuré i cantaré,
aquí només sentiré,
avui la vida comença...
Aquí seré el que voldré,
aquí faré el que sé fer,
avui la vida comença...
Avui riuré i cantaré,
avui només sentiré,
i viuré...!!

L'aquí és avui...
L'avui és aquí...
Aquí és avui...
Avui és aquí...
L'aquí és avui...
L'avui és aquí...
Aquí és avui...
Avui és aquí...
La terra enlaira el meu esperit...

Pluja de Sons

Lletra: Joan Gibert Artze
Música: David Melgar Bometon

*I la Bruna, que ja era una noia,
cada dia marxava més lluny,
i sentia dels arbres la joia,
quan, tot d'una, arribava un nou juny...
El so mut de la pluja a la sorra,
la remor de les aigües del riu,
el soroll de tempesta que esborra
les piulades d'ocells al seu niu...
Enfilava turons i muntanyes,
repetia paraules als cims,
escoltava les veus tan estranyes
dels vells roures i dels fonolls prims...
Cada so que es vinclava amb la vida,
cada onada farcida de tons,
era un bàlsam per a la seva oïda,
era com... una pluja de sons...*

Som d'un món
on tot són músiques... Un món de so...

L'arbre escampa la remor
de branques plenes de tots colors.
I, quan xiula el vent del nord,
dibuixa a l'herba el seu ressò.

Cada onada que s'ha fos
és una dansa plena d'acords.
I, quan l'aigua esdevé font,
per l'aire arriba un to de frescor.

**I sóc feliç, perquè la mare
em cantava, abocada al bressol.
I sóc feliç, per les paraules,
que ens regalen amor i consol...
I sóc feliç, per melodies
que ens recorden d'on i qui som.
I sóc feliç, perquè la vida
sempre és la millor cançó...**

La tempesta porta el tro,
les muntanyes l'eco dels mots.
Si a la terra hi ha fosc,
hi remoregen totes les pors.

Una pedra cau al fons,
on el pou negre sempre respon.
Els deserts de salabor
xiuxiuegen, plens de calor.

...la música és somriure...
...la música ens fa viure...
..la música és bellesa...
..la música ens desperta...

**I sóc feliç, perquè la mare
em cantava, abocada al bressol.
I sóc feliç, per les paraules,
que ens regalen amor i consol...
I sóc feliç, per melodies
que ens recorden d'on i qui som.
I sóc feliç, perquè la vida
sempre és la millor cançó...**

I sóc feliç!!!

Lluna Bruna

Cançó de bressol

Lletra: Joan Gibert Artze
Música: David Melgar Bometon

*Però de tant que volia ser lliure
va arribar fins la nova ciutat,
construïda per poder-hi viure
molta gent, amb el pas apressat...
Allà va descobrir-hi nous sons,
noves músiques més insistents...
Va oblidar la remor de les fonts,
la màgia d'aquells vespres lents...
En poc temps, començà a anar callada,
a entristir la rialla feliç,
i la llum de la seva mirada
va tornar-se d'un gris indecís...
Al vell far, aquell savi envellia
escoltant el plor trist de la lluna
que emplenava de malenconia
el seu cant de bressol Lluna Bruna...*

Una nena que vivia a la costa, en un vell far,
cobejava l'esperança de poder fer-se a la mar.
La petita es deia Bruna, i era negra com la nit
que somreia a la finestra, acotxant-la al seu llit.
Quan el sol ja s'amagava, més enllà de l'horitzó,
començava el seu viatge al món de la imaginació...
I somiava que salpava, comandant el seu veler,
navegant fins a les platges de les terres de ponent.
L'acompanyaven els núvols, l'acaronava un suau vent,
els estels la protegien i les onades també...

Bruna: tu ets la meva Bruna...
Estimada del meu cor...
Jo vull ser la teva lluna...
Tu seràs el meu tresor...
Quan el sol ja s'endormisqui,
quan la nit hagi arribat,
et cantaré i, mentre visqui,
seré sempre al teu costat...

Al cel fosc, la blanca lluna, a la màgia del seu vol,
hi afegia, per a la Bruna, una cançó de bressol:
“filla meva, no et preocupis, el teu son et vetllaré,
i que els somnis siguin plens de bellesa jo faré...
Mentre dormis, puc portar-te d'est a oest, de sud a nord,
fins les illes amagades on la sorra és color d'or...
Trobaràs aquell vell mapa que et durà allà on vols ser,
amb la capa il·luminada de princeses d'orient...
Sota el mantell de Selena, la vida serà plaent,
perquè tu ets la meva nena, i jo sóc el teu recer...”

Bruna: ...

Als matins, la Bruna obria els seus ulls amb el nou sol,
i a les nits sempre escoltava la cançó al seu bressol:
“perquè sentis la llum clara, a l'hora fosca esperaré.
De l'albada al capvespre, jo també t'enyoraré.
Quan el dia ja s'adormi, agafades de la mà,
repndrem l'etern viatge del que no vols despertar...
Hissaràs la vela blanca dalt de tot del pal major,
i volaràs sobre l'aigua que et portarà al món silent,
on cap tristesa hi esclata, on la blavor somrient,
en una dansa de plata, s'endurà la teva por...”

Bruna: ...

Quan va créixer aquella nena, va anar a viure a la ciutat
i dels somnis de petita se n'havia oblidat.
Ara sempre anava amb pressa, i arribava sempre tard,
els seus dies eren grisos, i trist era el seu esguard.
A les nits no s'adormia amb el so de la cançó
que allà al cel taral·lejava, amarada de dolçor,
una lluna dibuixada, bressolant el seu vaixell.
L'endemà, es despertava i vivia el seu present...
Envoltada de mil coses, barrejada amb l'altra gent,
no va veure que aquell mapa dia a dia es fa més vell...

Bruna: ...

Feliçorionak

Cançó d'aniversari

Lletra: Joan Gibert Artze
Música: David Melgar Bometon

*En el far, estripats esborranys
s'embrutaven de mots ensopits,
mentre, a fora, passaven els anys,
incomptables capvespres i nits...
Reflectint-se la lluna en el vell,
sospirant damunt de l'oceà,
compartien el somni més bell:
que la Bruna tornés a trucar...
I una nit de Nadal, la més clara,
amb estrelles a l'aigua surant,
amb la lluna ben blanca de cara,
a la porta, algú estava trucant...
El dolor va marxar amb l'abraçada,
no calgué cap paraula, cap so...
Una humida i fresca rosada
va lliscar de la lluna, amb el plor...
S'esborraren tristeses i mals...
El savi tot era emoció...
I la Bruna va dur dos regals:
"Feliçorionak" i un petó...*

Ara et vull felicitar...
Perquè avui és el teu dia...
Perquè tinguis alegria...
Perquè saps fer-te estimar...
Per a mi, sempre seràs gran,
i et tindrè dins del meu cor,
conservant aquest record,
enyorant aquest instant...

Moltes felicitats...!

**Que la teva vida mai no sigui
amarga...**

Moltes felicitats...!

**Que la nostra vida sigui plena i
llarga...**

Ens volem felicitar...
Celebrem sentir-nos viure...
Compartim un gran somriure
i brindem pel nou demà...
Perquè ens guïïn els colors,
quan visquem en la claror...
Però que, quan hi hagi fosc,or,
quedin lluny les nostres pors...

Moltes felicitats...!

**Que la teva vida mai no sigui
amarga...**

Moltes felicitats...!

**Que la nostra vida sigui plena i
llarga...**